

art art

cultura cultura cultura

Cent per Cent Cent per Cent cultura cultura

cultura cultura cultura cultura

Cent per Cent Cent pe

art artartartartart a

art

Antoni Riera

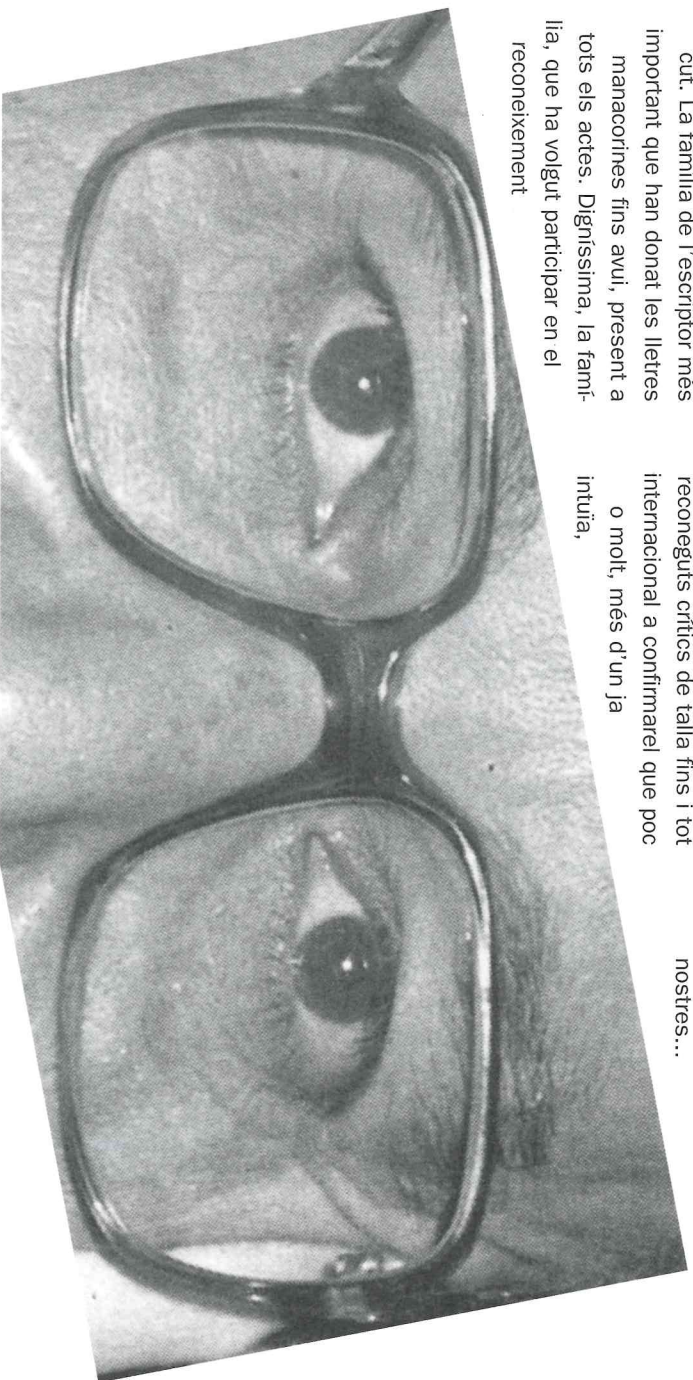
Dret...

Ningú no ho dubta. Els ulls de Miquel Àngel Riera, perfectament alineats. Adreçats. Lluints.

L'Ajuntament de Manacor, a la fi, li ret homenatge i adreça aquella vasa que fa tant de temps que tenia penjada torta a la consciència. Una setmana d'actes. Conferències. Pel·lícules. Recitals. Un homenatge merescut. La família de l'escriptor més important que han donat les lletres manacorines fins avui, present a tots els actes. Digníssima, la família, que ha volgut participar en el reconeixement

que les institucions del seu poble han volgut retre a l'enyorat Miquel Àngel. Han defugit controvèrsies i polèmiques i s'han mostrat conciliadors i comprensius. A la fi, Manacor es renta la cara i mostra l'orgull que un dels seus hagi estat un dels més grans del país. I aquí sense voler-ho veure! Ara han vingut a Manacor reconeguts crítics de talla fins i tot internacional a confirmar el que poc o molt, més d'un ja intuïa,

Miquel Àngel Riera ha estat un dels grans i sempre serà poc el reconeixement que li puguin retre els seus i els de fora. Ments lúcides, àgils i creadores com la seva són escasses de veure, i sovint difícils de reconèixer pels cervells medíocres que massa sovint ens comanden en aquests malmesos paratges nostres...

...o de blaix

Aquella mirada entre malencònica i indagadora era torta, a posta. Controvertida, però lucida. I ara l'han passada per l'adreçador. Els ulls ja miren drets, però la vasa és més torta que mai. Els mateixos que no varen entendre la mirada esbiaixada de Miquel Àngel són els que ara li adrecen l'esguard i torcen la vasa. Els mateixos que no el feren fill il·lustre fa deu anys i tacaren amb ignomínia i estultícia la seva figura, aquells mateixos, dos lustres més tard, continuen sense

voler alçar els ulls i mirar de fit a fit el monument de vergonya que avui els unta els peus i les mans d'excremències de capelleta. La pudor, senyors del poder, no se n'anirà amb l'aigua clara d'un homenatge merescudíssim i massa tardà. No es tractava aquí de restablir la dignitat de Miquel Àngel Riera, reconegut arreu dels Països Catalans com un dels valors més sòlids de la literatura. El que hom sospita és que aquí, el que de veres s'intentava restablir

és el nom i l'honor, si mai n'han tengut, dels qui es negaren explícitament a fer un reconeixement públic a la figura de Miquel Àngel Riera quan era hora. S'hi posin com s'hi posin, la mirada continua sent esbiaixada. I el reconeixement només serà complet el dia que l'acceptin tal com és. Ara, això sí, per ventura convendrà que els pestilents quedin a la banda, perquè aquella pudor, amic lector, encara provoca arcades.